

ט"ו שבט תשפ"ד
25 ינואר 2024

דברי הספד שכתב גיא שפירו, ראש משמרת בביטחון באוניברסיטה, לזכרו של אחמד אבו-לטיף ז"ל:

אחמד יקירי

מבחינתי, האנשים שאני חי איתם ועובד איתם הם אחיי ואחיותיי וכולנו חיים ביחד ומכבדים אחד את השני בארץ שלנו.

כולנו שותפים לאותו גורל ואנחנו חייבים להיות ביחד ומאוחדים. לצערי יש אנשים שלא מאמינים בשיתוף הפעולה בין המגזרים, מנסים להפחיד, להתגרות ולהרוס את היחסים, להרוס את האמון. אל תאמינו להם ואל תתנו לזה לקרות.

את המילים העוצמתיות האלה לא אני כתבתי, אלא אתה. העלת פוסט לפייסבוק, פוסט שכל מטרתו הייתה לאחד את העם שלנו בתקופה כל-כך קשה. פוסט שהפך בעל כורחך לצוואה האלמותית שהשארת לנו, האנשים הפשוטים, במדינה מלאת אתגרים.

אחמד יקירי

מעטים האנשים שיש קונצנזוס מוחלט לגבי טוב ליבם ויושר מעשיהם. אתה היית אדם כזה. אדם טוב. אדם כל-כך טוב. אדם טוב עד כאב. כאב שנשאר בליבנו. הלבבות שעוד דרך ארוכה להם על מנת להיות ראויים לליבך שנדם.

אחמד יקירי

הייתה לי הזכות להיות רמ"ש ביטחון באוניברסיטה בתקופת הזמן שבה אתה עבדת כמאבטח בה. הייתה לי הזכות לפגוש אותך על בסיס שבועי וללמוד ממך, ללמוד ממך הרבה יותר ממה שלימדתי אותך. הייתה לי הזכות להעביר תדריך כניסה למשמרת בזמן שהאווירה תמיד שלוה יותר כשאתה נכנס לחדר. הייתה לי הזכות לחייך לצידך באינספור רגעים שנדמה שקפאו בזמן, ולא יפשירו לעולם. מי שאינו עוסק בביטחון, לא יודע כמה אתה לומד על אדם כשאתה נמצא איתו משמרת שלמה בלילה. כשהרחובות נרגעים, האורות מתעמעמים, הזמן נוזל לאיטו. רק המחשבות ונבכי הנפש יוצאים קמעה לשיחת אמת עם המאבטח שמעביר איתך את הלילה. ואני אסיר תודה על אותם לילות.

אחמד יקירי

כמה חיכית להקים משפחה, כמה חיכית להחזיק את ביתך הבכורה בידיך. כשציפיתם ללידה היית מגיע לסורוקה יום יום, וכשיצאת מהביקור, היית עובר דרך קבע במוקד הביטחון באוניברסיטה ואומר לכולם- "הכל בסדר ברוך השם" עם חיוך נרגש ועיניים בורקות, זכית להכיר את מנסורה, זכית להחזיק אותה בידיך הטהורות.

אחמד יקירי

לא היה בך גרם של שנאה לאף אחד, לא איבה, לא קנאה לא כעס. אהבת הארץ הייתה נר לרגלייך. היית האדם הכי פטרויט שיצא לי להכיר בימי. בלי קשר לדת גזע ומין. נלחמת על הבית, עבורך, עבור המשפחה שלך, החברים שלך, העם שלך. לא עניין אותך אם לחבר או לקולגה שלך יש

ציצית או כאפייה או מכנסיים קצרות שלא מקובלות בחברה שלך. לכולם היית מסביר פנים, מחייך, דורש לשלום.

אחמד יקירי

לימדת אותי שיש אנשים שפיהם וליבם שווים.

לימדת אותי שבלי לשים לב אתה מדבר ושם את ידיך על הלב- כאות כבוד, כאות הערכה, כאות כנות אמיתית. לימדת אותי ש'רצח בעיניים' בעולם הביטחון והגנה על המולדת יכול להתכתב עם חמלה אין קץ. לימדת אותי איך להיות אדם.

כאדם יהודי דתי, חונכתי על שלושה ערכים מרכזים: ערכי הדת, ציונות וקבלת האחר. הוריי עשו עבודה טובה לדעתי, אני חי את כל אחד מהערכים האלה בכל צעד בחיי. כשהכרתי אותך, ראיתי שיקוף שלי מעולם מקביל. שיקוף משופר שלא מותר מקום להשוואה. כמה אמונה בדרכך הייתה לך, יא אללה, כמה ציונות עד טירוף במציאות שבה החברה הבדואית לא מקבלת הכרה מספקת, כמה קבלת אחר, אלוהים, כמה קבלת האחר.

באחת המשמרות באת אליי ואמרת לי: "שפירו, אני רוצה שנעשה תמונה. אני ואתה. שנראה לכל העולם שיהודי דתי ישראלי וערבי בדואי ישראלי- עובדים ביחד והם חברים כל-כך טובים". אז הצטלמנו. הרבה יותר מתמונה אחת. כי כל כך נהננו מהרגע.

אחמד אחי

השארתי לי אלפי זכרונות
עשרות תמונות מחייכות
וחור אחד בלב שלעולם לא יגליד

אוהב אותך, מתגעגע אלייך ולוקח אותך איתי תמיד

גיא ואחמד, אוניברסיטת בן-גוריון בנגב